

Зимовање Мића Глушчевића

Књиге пишу и Срби и Турци
Да им дођу у помоћ хајдуци,
Да им дођу у Фочу крај Дрине
Ђе је стасо некакав турчине,
Који ликом личи и наличи
На хајдука Мића Глушчевића,
Харамбашу са Камене Горе,
Са којим се сви хајдуци зоре.,
Јер је Мићо јунак на мегдану,
А с људима мудар на дивану.
За турчина књиге говораху
да се силан не клања Алаху
нит се моли Богу ни Свецима
да зло чини недужним људима,
да им жене и шћери силује,
да никога жива не поштује,
да је добар јунак и бекрија
да га зову од Фоче Алија.
Чим је Мићо за Алију чуо,
Крај Фоче је јунак освануо,
Ђе пет дана Алију чекаше

Но му турчин стално измицаше.
Шестог дана посред Фоче крете,
Више града Алију сусрете,
Како јаше помамна ђогина
Носи рујна у мјешини вина,
Вино пије дјога поиграва,
Џаду мотре два ока крвава
А кад Мића Глушчевића срете
Троструком га камџијом оплете
Још бијесан виче са ђогина
Види море луда каурина,
Ђе се мене са пута не склања,
Нит се склања нити ми се клања,
Зар не види да ће погинути
И да ћу му главу откинути.
Тако турчин бијесан пријети
Па се опет на Мића залети
Ал се Мићо не миче са пута,
Него цикну као гуја љута,
Љуто цикну још љуће подвикну
Стани мало босанска балијо!

Ја сам много пута прегазио
Док сам тебе наша и пронаша,
Ја сам туре Мићо харамбаша,
Глушчевићу са Горе Камене,
Сад ћеш боље упознати мене.
Па полеће ко да муња пуче,
Овај љути из горе хајдуче
Једном руком ухвати ћогина,
Другом шчепа за прси турчина,
По седлу га и ћогину сави,
Иза паса нож трже кржави,
С, њим га мушки испод грла шину
Те му главу са рамена скину,
Закла Мићо Алију Фочака,
Да се није са мјеста помака.
А кад виђе да нема свједока
Он ухвати мртва крволока
Скиде с, њега турско одијело
Па узима његово тијело
Однесе га га гори у растоке
Те га баци у јаме дубоке.
Онда своје одијело свлачи,

Своје свлачи његово облачи.
Па Алијина појаха ћогина,
Оде преко босанских планина,
Са планина на друмове сашо
По турски се јављ,о и понаш,о
Кад некога на друму стреташе
Алијом се њему казиваше,
Па га онда камџијом шибаше.
То је исто Алија чинио,
С, турцима је по механа пио,
И у крчме ћога угонио.
Тако Мићо у Горажде сађе
Ђе дружину потурица нађе
С, њима оста неколико дана
По ханова и турских механа,
Ђе упозна једну потурицу,
Некаквога Арслана Шујицу
Ту се Мић Арслану свидио
Док је с, њиме по механа пио.
Па га турчин позва на конаке
На његове високе чардаке,
Лијепо га Турчин дочекао

И још љепше с, њиме вечерао.
А кад дође вријеме спавању,
Аеслан оде своје миловању
Мићо оста у крај оцаклије,
Крај узглавља спусти кубурлије,
Бритку сабљу покрај себе стави
Тако леже санак да борави,
И да сања планине високе
По планина лијепе ђевојке
Ђе бијела напасају стада
И цвијеће беру по ливада.
У то луча изненада сину,
И разагна по чардаку тмину
А шкрипнуше на одаји врата
Мићо скочи за кубуре хвата;
А кад виђе на вратима жену
У бијелој свили ођевену
Он се прену па према њој крену
Како крену тако и застаде,
Од њене се љепоте препаде
Препаде се весела му мајка,
Незна дал је вила из облака

Или неко друго привиђење,
У том ово лијепо створење
Благи осмех про лица развуче,
Па му рече како си хајдуче
Чеге си се тако уплашио,
Те си на ме, пушке уперлио.
Мићо дрхти ко лист на гори
И у страху једва проговори:
Чујеш мене неразумни створе,
Да нијесам гост на ове дворе
Сад бих бели показао тебе,
Што без нужде и неке потребе
У поноћи код мене долазиш
Знаш ли жено шта од себе радиш?
Што се млада са животом играш?
И турчина хајдуком називаш.
Но му жена одговара ова,
О! Хајдуче рода србинова
Да је овдје стотину момака
Моме оку ти неби промака
Познала би очи соколове
Мрки перчин и мрке бркове

И тај биљег испод десног ока
Што те влаше чува од урока
Ти ако си хајдуче успио
И проклете турке преварио
Мене нећеш млађани ђетићу
Зор делијо Мићо Глушчевићу.
Ја сам тебе Мићо упознала,
Када сам се из рода враћала
Хајдуци ме твоји пресретоше
И у гору теби доведоше
Ти нам рече да се не бојимо,
Да нашијем путем наставимо
Да хајдуци не плијене жене
Још када си погледао мене,
Као муња да ме ошинула
Са лица сам фереџе скинула
И од неке среће заплакала
У сузама тебе сам казала;
Харамбашо, до неба ти хвала.
Од тада те у сновима снивам,
И све свеце са неба призивам
Молила сам Алаха турскога,

И вашег Бога свевишњег
Да ми тебе пошаљу с, планине
И дочеках мрки каурине,
Жеља ми је да ти родим сина
Мој соколе с, високих планина.
Овдје венем крај старога мужа
Он ми ништа ко жени не пружа,
Нити ће ми пружити икада
Па сам била ријешила млада
Да се баџим Дрини на матицу,
Да не гледам стару потурицу
Но ми нека не даваше сила,
Не Фатима не, јадна небила!
Немој лудо главу изгубити
Твоја ће се жеља испунити,
Та те сила мене оправила
И моје сараје послала,
Зато Богу и Алаху хвала.
Још ћу тебе и ово казати,
Ти се немој Арслана бојати
Ја сам њему чајеве скувала
И тврдијем саном успавала,

До зоре се неће пробудити,
Зато Мићо немој дангубити,
Но ме љуби колико ти драго
Мој поносе и момачка снаго
Па полеће раширених руку
У загрљај младоме хајдуку
А Мићо је пољупцима срете,
Па легоше у меке кревете.
Љуби Мићо лијепу Фатиму
Ципцијелу боговетну зиму,
Сваке ноћи до у зору рану
Но то бјеше сумњиво Арслану
Што се тако смирио Алија,
Што је Фата сваки дан згоднија,
Што га старог болијаше глава
И што му се непрестано спава.
Па помисли на оно најгоре
Што га старог задесити море,
Па ријеши тајну да открије,
Тога дана чаја пио није
Увече је раније легао,
Па се смири ко да је заспао

А кад Фата оде код Алије,
Он напуни пушке кубурлије
Па за њоме полагаано крену
А кад виђе своју младу жену,
Како грли и љуби хајдука
Задрхта му и срце и рука
Па кубури живу ватру даде
На га она слага и издаде
Арслан другу кубуру подиже
Али Мићо као муња стиже,
Оте њему кубуру из руку
Онда Арслан говори хајдуку:
Што Алија црн ти образ био,
Што си турску вјеру погазио
Што си образ под ноге бачио
Што Алија трефили те јади,
Што овако од мене уради,
Што ми срце рани нечовјече,
Ал га Мићо ка гром пресијече;
О! Арслане српски тиранине
ја нијесам никакав Турчине

Но Глушчевић Мићо харамбаша,
Јад те наша као што те снаша.
Кад је Арслан харамбашу чуо
Од страха је на земљу пануо
Како паде тако и остаде,
Пасја душа на нос му испаде..
Кад се ови догодише јади
Мисли Мићо шта ће да уради
О јаду се великом забави
Жао му је Фату да остави.
Све мислио на једно смислио
Оставиће прелијепу жену
Без ње мора у гору зелену.
Хајдуку је прече војевање
Гледа фата своје миловање
Ђе га мука у срце удара
Ђе му душу момачку разара,
Ђе га рана невидљива пече,
Загрли га па овако рече:
Ти би прије главу своју дао
Но под овим именом остао

Зато иди немој се мучити,
Више тајну неможемо крити
Само ћу ти рећи на растанку
Носим твоје чедо у стомаку
Што си ми га Мићо даровао
Бог ти срећу на мегдану дао
Десна ти се посветила рука
Па загрли младога хајдука
Загрљени дочекаше зору,
Онда Мићо оде Дурмитору
Да предводи по гори хајдуке
Да сијече зулумћаре турке
Да млађаним прича хајдуцима
Каква бјеше лијепа Фатима,
Са којом је зиму презимио
И како је туркињу љубио.

14. 08 1989. Аранђеловац